

Τί σημαίνει το «κράτει τον νου σου εις τον Άδη;»

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=163371>)

«Μην φοβάσαι τον ταπεινό», λέγει ο Γέροντας, και εξηγεί ότι ακόμη κι αν έχει αμαρτίες, μικρές ή μεγάλες, είναι βέβαιο ότι θα σωθεί, γιατί ο Θεός θα βρει τρόπο να τον οδηγήσει σε μετάνοια και να τον κάνει δοχείο αρετής. Ο Θεός ελκύεται από τον ταπεινό, συγκινείται, θέλει να τον αγκαλιάσει και να τον φιλήσει. Πώς αποκτούμε όμως την ταπείνωση; Χρειάζεται, λέγει, να έχουμε έναν καλό εξομολόγο, δεν πρέπει να ξεχνάμε τους φρικτούς πόνους του Χριστού στον Σταυρό, πρέπει να φέρνουμε στο νου μας ότι μας περιμένει ένας τάφος και, επίσης, να συγχωρούμε με την καρδιά μας τους εχθρούς. Επίσης, χρειάζεται να κάνουμε ελεημοσύνη με πολλή αγάπη, πολύ πόνο και όσο μπορούμε περισσότερο. Πρέπει ακόμη να μελετάμε το Ευαγγέλιο, την Καινή διαθήκη (και όλη βέβαια την Αγία Γραφή), για να φωτιστούμε και να γνωρίσουμε τον Χριστό.

Ιδίωμα του ταπεινού, λέγει ο πατήρ, είναι να μην κρίνει ποτέ κανένα. Μια φορά λοιπόν του διηγήθηκα για κάποιον κληρικό, που έλεγε ότι ορισμένοι νεοφανείς Όσιοι (πριν αγιοκαταταχθούν), όπως ο π. Πορφύριος, ο π. Παΐσιος κλπ. δεν είναι πραγματικοί Άγιοι. Το ανέφερα στον Γέροντα, και μου είπε με απορία: «καλά, αρνείται ο πατήρ τόσο μεγάλους συγχρόνους αγίους;», χωρίς όμως να κατακρίνει τον ιερέα. Ωστόσο, μετά από λίγο του διηγήθηκα ότι ο ίδιος αυτός κληρικός μου εξιστόρησε ότι ένας από αυτούς τους Αγίους, που δεν παραδεχόταν την αγιοσύνη τους, του έκανε ένα μεγάλο θαύμα. Ρώτησα τον Γέροντα, πώς αυτά τα δύο συμβιβάζονται, και μου είπε «δεν συμβιβάζονται με τίποτε». Ωστόσο, πραγματικά ανακουφίστηκε ο Πατήρ, όταν τον πληροφόρησα πως μεταξύ άλλων ο εν λόγω κληρικός μου είπε ότι πάσχει από έναν όγκο στον εγκέφαλο. «Άρρωστος είναι ο παπούλης, παιδί μου», είπε τότε. «Μακάρι ο Θεός να τον κάνει καλά!». Και έτσι απέφυγε και σε αυτή την περίπτωση την κατάκριση.

Για την ταπείνωση πρόσθεσε ο Πατήρ και τα εξής: όποιος έχει αυτή την αρετή, θα τον βρουν δυνατοί και παράξενοι πειρασμοί. Και αυτό γιατί τον φθονεί ο διάβολος, που δεν αντέχει καθόλου τους λογισμούς της ταπεινοφροσύνης, οι οποίοι τον «καίνε». Και δεν χρειάζεται να είναι κάποιος ιδιαίτερα ενάρητος για να τον πολεμήσει ο εχθρός, αρκεί να έχει λογισμούς ταπείνωσης, αρκεί να σκέφτεται μόνο πχ «είμαι ανάξιος ενώπιον του Θεού». Ο διάβολος θυμώνει όταν μας βλέπει να

κάνουμε ταπεινές σκέψεις, γιατί θέλει αυτός να είναι ο Νυμφίος της ψυχής μας, και εξοργίζεται όταν βλέπει μέσα στην καρδιά μας να βασιλεύει ο Χριστός.

Ο Γέροντας επίσης μου διηγήθηκε με θαυμασμό ότι κάποια φορά ήρθε σε αυτόν να εξομολογηθεί ένας δάσκαλος, που είχε μάθει ότι ο παλιός μαθητής του είχε γίνει εν τω μεταξύ πνευματικός. Ο Γέροντας έλεγε: «Θάύμασα την ταπείνωση αυτού του ανθρώπου, που ήρθε να εξαγορευτεί τα κρίματά του στον μαθητή του.» Πρέπει φυσικά να προσερχόμαστε στο ιερό μυστήριο της μετανοίας με ταπεινό φρόνημα.

Μια φορά τον ρώτησα τι θα πει ο λόγος του αγίου Σιλουανού: «κράτα τον νου σου στον Άδη και μην απελπίζεσαι». Μου είπε ότι αυτό σημαίνει πως ο χριστιανός πρέπει να συγκρίνει ταπεινά τον εαυτό του με τον Θεό και να λέγει «ο Θεός είναι πανάγαθος, πάνσοφος, παντοδύναμος, εγώ ένα μηδέν». Δεν πρέπει δηλαδή οι λαϊκοί να στέλνουμε πραγματικά διά του νου μας τον εαυτό μας στην ίδια την κόλαση, γιατί αυτό είναι επικίνδυνο. Πρόσθεσε επίσης ότι γενικά πρέπει να αποφεύγει να συγκρίνει κανείς τον εαυτό του με τους άλλους ανθρώπους, γιατί μπορεί να διαπιστώσει ότι υπερτερεί έναντι αυτών, και έτσι τελικά θα ζημιωθεί. Στην αρχή καλό είναι να μειώνει κανείς τον εαυτό του ενώπιον του Δημιουργού, και κατόπιν ο ίδιος ο Κύριος θα τον βοηθήσει και στα υπόλοιπα.

Ο συντάκτης του κειμένου μας παρεκάλεσε ευγενώς να μην δημοσιευθούν τα στοιχεία ούτε τα προσωπικά ούτε του Γέροντος στον οποίον αναφέρεται. Ωστόσο τα στοιχεία και των δύο είναι γνωστά στην διεύθυνση σύνταξης της Πεμπτουσίας.

(Συνεχίζεται)